

Arrest

nr. 257 801 van 8 juli 2021
in de zaken RvV X/ IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 3 december 2019.

1.2. Verzoekers worden op 19 november 2020 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 25 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. M.R. R.L., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en tot 11 oktober 2019 gewoond te hebben in de kolonie Anjelica, gelegen in de gemeente San Martin, departement San Salvador. Van 11 oktober tot 24 november 2019 woonde u met uw echtgenote bij uw moeder in de kolonie Los Alpes, te Soyapango, eveneens gelegen in het departement San Salvador.

Op 28 maart 2018 was er een politiepatrouille in uw wijk. Op de vlucht voor deze patrouille sprong er een lid van de bende 18 over de omheining van uw huis, waar uw echtgenote, K. G. M. S. (OV: X; CG: X), zich op dat moment bevond. Hij legde zijn hand op haar mond, richtte een wapen op haar en zei dat zij moest zwijgen. Na een half uur kreeg de man een telefoontje en vertrok hij. Toen u die avond terugkwam van uw werk, kwam u acht bendeleden tegen in de wijk. U werd aangesproken door een bendelid genaamd A., die u vroeg of u had gehoord wat er was gebeurd. U antwoordde bevestigend waarop hij u zei dat jullie beter zwegen over hetgeen er was gebeurd – anders zouden ze jullie vermoorden.

Twee weken later kwam er rond 11 of 12 uur een bendelid naar uw huis die u vroeg om een rugzak naar een andere wijk te brengen. Toen u onderweg in de rugzak keek zag u dat er drugs en wapens in zaten. Sindsdien deed u twee keer per week zo een transport, bijna steeds rond middernacht.

In september 2019 stelde u een eerste keer een levering uit omdat u de volgende dag erg vroeg moest opstaan voor uw werk. De volgende dag voerde u die levering wel uit. Dit gebeurde een tweede keer in oktober 2019.

Op de avond van 11 oktober 2019 kwam u het bendelid Snuppy tegen in uw kolonie. Deze vroeg waarom u niet samenwerkte met hen. U antwoordde dat u wel meewerkte. Snuppy zei daarop dat u leugens vertelde, en sloeg u en uw motor tegen de grond. Hij loste een schot in de lucht. Hij zei dat u minder dan een uur had om de wijk te verlaten indien u wilde blijven leven. Daarop ging u naar huis en vertrok u naar het huis van uw moeder in Soyapango. Bij uw vertrek uit de wijk passeerde u nog enkele bendeleden, waaronder Snuppy zelf.

Op 19 oktober 2019 deed u aangifte bij de politie van Soyapango, en ging u met uw echtgenote uw reis naar België boeken bij een reisagentschap.

Op 24 november 2019 trouwde u met uw echtgenote bij een advocaat in Suchitoto.

Op 25 november 2019 reisde u via Panama en Spanje naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 november 2019.

Uw ex-collega N. d. J. M. komt nog één keer per maand in uw kolonie waarbij hij elke keer wordt aangesproken door de bendeleden die vragen waar u bent en wat er met u is gebeurd. Volgens hem zou uw huis er ook niet meer staan.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat de bende 18 u en uw echtgenote zal vermoorden.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 3 juli 2019, een identiteitskaart op uw naam, een paspoort op naam van uw echtgenote dd. 21 augustus 2019, een identiteitskaart op naam van uw echtgenote, vier boarding passes, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van een eigendomsakte, een aangifte dd. 19 oktober 2019 en een bundel kopieën van nieuwsartikels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

In de eerste plaats dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u illegale transporten deed voor de bende 18.

Zo is het erg merkwaardig dat de bende 18 u plots wou inschakelen om met uw motorfiets als hun koerier op te treden bij het transporteren van drugs en zware wapens. Volgens u gebeurde dit nadat verschillende van hun leden die dergelijke transporten uitvoerden waren aangehouden door de politie, nadat de politie dergelijke koeriers extra was beginnen te viseren (CGVS, p. 8). Het is dan ook erg opmerkelijk dat hoewel u anderhalf jaar lang twee keer per week dergelijke transporten hebt uitgevoerd, u zelf nooit in aanraking bent gekomen met de politie. Nochtans nam u geen bijzondere voorzorgsmaatregelen om die transporten uit te voeren. U deed die enkel in het weekend rond middernacht omdat er dan minder patrouilles waren (CGVS, p. 8 en 15). Het is dan ook geenszins duidelijk waarom de bende zich voor dergelijke belangrijke transporten moest beroepen op een buitenstaander zoals u.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over uw eerste transport weinig aannemelijk. Twee weken nadat een bendelid in uw huis was binnengedrongen en uw vrouw had bedreigd, kwam een ander bendelid omstreeks 11 of 12 uur 's nachts naar uw woning met de vraag of u een dienst wou bewijzen aan de bende. Daarop antwoordde u vreemd genoeg zonder te twijfelen positief en vroeg u wat ze van u wilden. Daarop kreeg u de vraag om de rugzak die het bendelid bij zich had te transporteren naar een andere wijk (CGVS, p. 10 en 15). Hierbij is het evenwel erg merkwaardig dat u zich niet meer kan herinneren naar welke plaats u zich moest begeven voor uw eerste transport. Nochtans kan worden verwacht dat een dergelijke gebeurtenis, waarbij u voor het eerst drugs en wapens transporteerde voor een misdaadbende, een diepe indruk bij u zou nalaten en u zich op zijn minst nog zou kunnen herinneren waar u die levering moest uitvoeren. Dat dit bij u geenszins het geval is, is erg opmerkelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS, p. 10 en 15).

Voorts dient er gewezen te worden op het feit dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen afleggen over het aantal transporten dat u deed in de laatste maanden van uw verblijf in de kolonie Anjelica. Zo verklaart u dat u in de maanden september en oktober van het jaar 2019 respectievelijk zes transporten en één transport heeft gedaan (CGVS, p. 16). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat dit respectievelijk tien en zes transporten waren (CGVS K. G. M. S. (X), dd. 19.11.2020, p. 11). Geconfronteerd met bovenstaande significante discrepantie reageert uw echtgenote dat het in oktober niet één keer kan geweest zijn omdat de bendeleden u altijd thuis kwamen halen (CGVS echtgenote, p. 12-13). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard. De verklaringen van u en uw echtgenote zijn immers dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid van de transporten die u moest uitvoeren wordt ondermijnd. Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat uw echtgenote niet weet hoe vaak haar echtgenoot – met wie ze in het zelfde huis woont - midden in de nacht door bendeleden naar buiten wordt geroepen, en op zijn motor vertrekt om illegale leveringen van wapens en drugs te gaan doen in bendegebied. Geconfronteerd met deze vaststelling repliceert uw echtgenote dat zij wist op welke dagen dat u wegging maar dat ze die niet heeft geteld (CGVS echtgenote, p. 11). Ook hiermee heeft zij echter geen afdoende uitleg gegeven voor voorgenoemde vaststelling.

Daarnaast leggen u en uw echtgenote evenzeer tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen van 11 oktober 2019. U geeft zelf aan dat het bendelid Snuppy u en uw motor omver sloeg, en met zijn pistool in de lucht schoot (CGVS, p. 14). In tegenstelling tot het voorgaande verklaart uw echtgenote dat er geen schot werd gelost (CGVS echtgenote, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaart uw echtgenote dat u haar niets heeft gezegd over een schot (CGVS echtgenote, p. 12). De uitleg van uw echtgenote kan deze tegenstrijdigheid echter niet ongedaan maken daar er redelijkerwijze kan worden verwacht dat jullie over een dergelijk gegeven consistente verklaringen zouden kunnen afleggen. Immers, de gebeurtenissen van 11 oktober 2019 waren voor u de aanleiding om El Salvador te verlaten (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 9).

Wat betreft de opmerking van uw advocate, meester Herzsens – die stelt dat u niet al uw belevenissen zou hebben gedeeld met uw echtgenote (CGVS echtgenote, p. 17) – dient opgemerkt te worden dat dit een louter blote bewering is. In de vragenlijst van het CGVS, die werd ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), liet u namelijk helemaal niets optekenen over een schot dat werd afgevuurd (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Ook in de aangifte die u bij de politie in El Salvador hebt gedaan, blijkt nergens dat u toen hebt vermeld dat Snuppy een schot heeft gelost toen hij u bedreigde op 11 oktober 2019. Gezien het belang van dit incident kan er nochtans logischerwijze van u worden verwacht dat u dit bij die gelegenheden zou hebben vermeld.

Inzake de klacht die u neerlegde op het CGVS (document 8), dient gewezen te worden op het subjectief karakter van dit document. Deze aangifte bevat immers alleen uw eigen versie van de feiten die u vanuit uw eigen initiatief liet optekenen bij de politiediensten. Bijgevolg is dit document geenszins in staat om het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen (cf. supra) te wijzigen.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen verder ondergraven door uw eigen gedrag.

In deze zin dient er gewezen te worden op de volgende feiten. Op 19 oktober 2019 ging u een aangifte doen bij de politie van Soyapango, en boekte u uw reis naar België in een reiskantoor (CGVS, p. 6, 11; CGVS echtgenote, p. 6, 10). Daarnaast bent u één dag voor uw vertrek uit El Salvador nog getrouwd bij een advocaat in Suchitoto (CGVS, p. 9, 13; CGVS echtgenote, p. 8; document 6).

Daarnaast is het opmerkelijk dat het paspoort waarmee u El Salvador heeft verlaten, al in uw bezit was nog voor de feiten van 11 oktober 2019 - die aan de basis liggen van uw vertrek - zich hadden afgespeeld. Het paspoort van u en uw echtgenote werd immers respectievelijk afgeleverd op 3 juli 2019 en 21 augustus 2019 (document 1, 3). Aangezien deze paspoorten voor het eerst werden gebruikt in oktober 2019, toen jullie het land ontvluchtten ten gevolge van uw problemen met leden van de bende 18, is het dan ook bizar dat jullie deze paspoorten al hadden aangevraagd nog voor Snuppy u bedreigde en opdroeg om de wijk Anjelica te verlaten (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote, p. 9). Gevraagd waarom u dat paspoort had aangevraagd, verklaart u dat dit een gewoon document is dat iedere burger heeft, en het niet noodzakelijk wordt aangevraagd om te reizen (CGVS, p. 9). Uw echtgenote verklaart op haar beurt dat het noodzakelijk is om een dergelijk document te hebben (CGVS echtgenote, p. 8). Het betreft hier echter een louter blote bewering die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven.

Voorts moeten er ook enige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over de incidenten die na uw vertrek hebben plaatsgevonden. Zo stelt u dat uw ex-collega N. door leden van de bende 18 over u wordt bevraagd iedere keer dat hij in de kolonie Anjelica komt. Dit zou al acht keer zijn gebeurd. Hij wordt daarbij door hen gevraagd waar u bent, waarom u zich niet meer in de wijk bevindt en wat er met u is gebeurd. Van uw collega hebt u ook vernomen dat uw huis is vernield en zelfs helemaal verdwenen zou zijn (CGVS, p. 12-13, 17-18; CGVS echtgenote, p. 12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het helemaal geen steek houdt dat de bendeleden u op 11 oktober 2019 hebben gedwongen om uw huis en de kolonie te verlaten, om vervolgens uw ex-collega in die kolonie op straat aan te spreken om te vragen naar informatie over u. Dat ze hem daarbij vragen waarom u zich niet meer in de kolonie bevindt, terwijl ze u volgens uw verklaringen zelf hebben gedwongen om die plek te verlaten en nadien zelfs uw huis zouden hebben vernield, is geenszins logisch. Bovendien is uw verklaring dat diezelfde ex-collega u heeft gezegd dat uw huis er niet meer zou zijn een louter blote bewering betreft die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Het houdt bovendien geen steek dat de bende 18 haar tijd en middelen zou investeren in het afbreken van een geheel pand dat toebehoort aan iemand waarmee één van haar leden een conflict had. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat in beslag genomen huizen eerder worden gebruikt voor allerlei illegale activiteiten (cf. blauwe map). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat de vernietiging van uw huis niet werd aangehaald door uw echtgenote tijdens haar persoonlijkheid onderhoud op het CGVS.

Op basis van het bovenstaande worden de door u ingeroepen feiten omtrent uw problemen met de bende 18 niet aannemelijk bevonden. Daardoor vormen zij geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Gezien het ongeloofwaardige karakter van de door u verklaarde problemen met de bende 18, dient geconcludeerd te worden dat de gebeurtenissen van 28 maart 2018 hier onmogelijk de

oorzaak van waren. Wat betreft dit incident dient overigens opgemerkt te worden dat deze gebeurtenis niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kan worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Immers, het bendelid dat toen in jullie woning binnendrong wilde slechts tijdelijk in uw huis zijn om niet gezien te worden door de politie, en vertrok dan ook reeds na een half uur (CGVS, p. 10; CGVS echtgenote, p. 8, 9). Deze eenmalige gebeurtenis kan dan ook niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijke behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u doorheen uw verklaringen er niet in geslaagd bent om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdrede was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel

risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Immers de bundel krantenartikelen die u neerlegde (document 5), alsook de bundel kopieën van krantenartikelen, en de schermafbeelding van een krantenartikel die werden neergelegd door uw moeder bevatten louter informatie over een aantal geïsoleerde incidenten (cf. blauwe map). De door u neergelegde bundel met kopieën van nieuwsartikels over de veiligheidssituatie in het gebied waar u woonachtig was gaan immers over een aantal geïsoleerde incidenten, die geen rechtstreeks verband hebben met uw voorgehouden problemen (CGVS, p. 9).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw echtgenote, de identiteitskaart van uw echtgenote, bevatten enkel informatie over jullie identiteit. Jullie boarding passes voor jullie vlucht van Panama Stad naar Madrid en van Madrid naar Brussel, bevat gegevens over jullie reisroute. Uw huwelijksakte bevestigt dat u bent getrouwd met uw echtgenote. Uw eigendomsakte stelt dat u eigenaar bent van een woning in El Salvador. Deze elementen worden hier niet meteen betwist.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw echtgenote, K. G. M. S. (X), eveneens wordt besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. M.S.K.G., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en tot 11 oktober 2019 gewoond te hebben in de kolonie Anjelica, gelegen in de gemeente San Martin, departement San Salvador. Van 11 oktober tot 24 november woonde u met uw echtgenoot bij uw schoonmoeder in de kolonie Los Alpes, te Soyapango, eveneens gelegen in het departement San Salvador

Op 28 maart 2018 was er een politiepatrouille in uw wijk. Op de vlucht voor deze patrouille sprong er een lid van de bende 18 over de omheining van uw huis, waar u zich op dat moment bevond. Hij legde zijn hand op uw mond, richtte een wapen op u en zei dat u moest zwijgen. Na een half uur kreeg de man een telefoontje en vertrok hij. Toen uw echtgenoot R. L. M. R. (CG: X; OV: X) die avond terugkwam van zijn werk, kwam hij acht bendeleden tegen in de wijk. Hij werd aangesproken door een bendelid, die hem vroeg of hij had gehoord wat er was gebeurd. Nadat uw echtgenoot bevestigend had geantwoord zei hij dat jullie moesten zwijgen over hetgeen er was gebeurd - anders zouden jullie worden vermoord.

Ongeveer twee weken later kwam er een bendelid naar uw huis die aan uw echtgenoot vroeg om met zijn moto een rugzak naar een andere wijk te brengen. Uw echtgenoot zag dat er drugs en wapens in zaten. Sindsdien deed hij twee of drie keer per week zo een transport.

In september 2019 stelde uw echtgenoot twee keer het transport uit omdat hij het moe was dat ze hem gebruikten en omdat hij bang was. In de maanden september en oktober van het jaar 2019 deed hij nog respectievelijk tien en zes transporten voor de bende 18.

Op de avond van 11 oktober 2019 kwam uw echtgenoot een bendelid genaamd Snuppy tegen in uw kolonie. Hij vroeg aan uw man waarom hij niet samenwerkte met hen, zei dat uw echtgenoot een leugenaar was en sloeg hem en zijn motor tegen de grond. Snuppy richtte daarop een pistool op uw echtgenoot en zei dat jullie een uur de tijd kregen om de wijk te verlaten. Bij jullie vertrek uit de wijk passeerden jullie nog een aantal bendeleden, waaronder ook Snuppy.

Op 19 oktober 2019 deed u aangifte bij de politie van Soyapango en ging u met uw echtgenoot uw reis naar België boeken bij een reisagentschap.

Op 24 november 2019 trouwde u met uw echtgenoot bij een advocaat in Suchitoto.

Op 25 november 2019 reisde u via Panama en Spanje naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 29 november 2019.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat de bende 18 u en uw echtgenoot zal vermoorden.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op naam van uw echtgenoot, dd. 3 juli 2019, een identiteitskaart op naam van uw echtgenoot, een paspoort op uw naam dd. 21 augustus 2019, een identiteitskaart op uw naam, vier boarding passes, een kopie van een huwelijksakte, een kopie van een eigendomsakte, een aangifte dd. 19 oktober 2019, en een bundel kopieën van nieuwsartikels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle redenen voor uw verzoek om internationale bescherming gelinkt zijn aan de problemen van uw echtgenoot, (CGVS, p. 5; CGVS R. L. M. R. (X), dd. 19.11.2020). Aangezien in het kader van het verzoek van uw echtgenoot de beslissing is genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omwille van het ongegronde karakter van zijn asielmotieven, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

“...” (idem bestreden beslissing eerste verzoeker).

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers X en X, en dat het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X integraal overneemt. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de twee vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de twee vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot de vaststelling in de bestreden beslissingen dat het vreemd is dat de bende 18 eerste verzoeker inschakelde als koerier argumenteren zij als volgt: *“Verwerende partij geeft eigenlijk zelf al het antwoord waarom de bende 18 verzoekende partij inschakelde als koerier. Immers, bendeleden werden steeds meer en meer geïsoleerd door de politie en in de gaten gehouden. Daarom zetten de bendeleden steeds vaker ‘gewone burgers’ in als koeriers om onder de radar van de politie te blijven. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet waarom verwerende partij dit merkwaardig vindt... Zij argumenteren vervolgens: “Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens vermeende tegenstellingen tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar echtgenote - quod certe non: “...”. Verzoekende partij en haar echtgenote hielden het aantal transacties niet bij. Zij hebben dan ook bij benadering verteld hoeveel transacties verzoekende partij diende te doen. Verwerende partij heeft zich klaarblijkelijk niet kunnen inleven in de situatie waarin verzoekende partij zich bevond. Zij leefden dagelijks in angst en vreesden voor hun leven. Zij focust zich op details die niet de essentie vormen van het relaas van verzoekende partij om het onderuit te halen. Dit is niet ernstig. Verwerende partij stelt tevens het volgende: “...”. Verzoekende partij trachtte haar echtgenote een klein beetje te sparen. Zij wist dat ook zij doodsaangsten doorstond en vertelde haar niet altijd alles dat gebeurde. Dit kan haar niet kwalijk worden genomen. Aangaande de klacht die verzoekende partij neerlegde bij de politie stelt verwerende partij het volgende: “...”. De klacht bij de politie was eerder een wanhoopspoging in de hoop nog wat tijd/bescherming te kopen tot hun vertrek. Immers, zij wisten ook wel dat de politie niet veel zou kunnen/willen doen om hen te beschermen. De politie in haar land is immers corrupt en geïnfilteerd door bendeleden, waardoor zij niets kunnen overnemen om haar te beschermen. Dit blijkt ook uit objectieve rapporten: de politie in El Salvador is weldegelijk bijzonder corrupt en werkt vaak samen met bendeleden en informatie doorspeelt naar hen: p. 78-80 Country Policy and Information Note van januari 2021 (stuk 3): “...”. Verwerende partij stelt tevens het volgende: “...”. Verzoekende partij en haar echtgenote wilden officieel getrouwd zijn voor ze het land verlieten. Dit werd niet met een groot feest gedaan, enkel de advocaat en de getuigen waren aanwezig. Verzoekende partij begrijpt niet waarom dit een argument vormt om hun relaas en vrees in twijfel te trekken. Het feit dat verzoekende partij en haar echtgenote reeds een paspoort hadden voor de gebeurtenissen van 11 oktober 2019 is te wijten aan het feit dat zij voordien al planden om op huwelijksreis te gaan en met die bedoeling reeds een paspoort aanvroegen. Verzoekende partij vreest voor haar leven en het leven van haar echtgenote.*

Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik de gegrondheid van de vrees voor het leven van verzoekende partij en haar familie onderzocht. Dergelijke redenering van verwerende partij toont aan dat zij geen enkel besef heeft van de werking van de bendes en de (corruptie en infiltratie van bendeleden binnen de) politie in El Salvador. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij meent te kunnen stellen dat verzoekende partij geen risico zou lopen op het lijden van ernstige schade. Het is duidelijk dat verwerende partij de werking van de bendes in El Salvador niet kent. Verzoekende partij en haar gezin werden bedreigd. Zij kon geen kant meer op. Zij begrijpt dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat er geen gevaar zou zijn voor haar leven bij terugkeer naar El Salvador. Uit de motivering van verwerende partij blijkt dan ook hoe onredelijk en onvoorzichtig verwerende partij te werk is gegaan bij de beoordeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Verzoekende partij meent dan ook dat zij weldegelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.”

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stellen verzoekers dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent zij dat verzoekers niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stellen niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoekers kunnen terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor hun leven. Zij werpen op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeren vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stellen dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen.

Zij stellen dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissingen ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

3.2. Verzoekers voegen de bestreden beslissingen en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift, alsook het rapport “*Country Policy and Information Note El Salvador: Fear of gangs*” van 11 januari 2021.

4. Aanvullende nota

Verzoekers leggen twee identieke aanvullende nota's neer dd. 17 juni 2021 waarbij een kopie van een bericht van de Movimiento de los trabajadores de la Policia wordt bijgebracht vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekers leggen hun originele paspoorten en identiteitskaarten voor. De Raad acht hun identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet wordt betwist door verwerende partij, voldoende aangetoond. De door verzoekers voorgelegde kopie van hun huwelijksakte en een eigendomsakte toont aan dat zij gehuwd zijn en dat eerste verzoeker een huis bezit in El Salvador, wat evenmin ter discussie staat. De boarding passes hebben enkel betrekking op hun vliegreis naar België maar houdt verder geen verband met de redenen waarom zij El Salvador verlaten hebben. Het origineel van de aangifte bij de politie bevat eerste verzoekers eigen verklaring bij de politie met betrekking tot de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten. Uit de vertaling van het document blijkt niet dat deze verklaringen verder zijn geverifieerd door de autoriteiten in El Salvador, zodat dit document als dusdanig niet kan volstaan om aan te tonen dat de erin vermelde feiten ook daadwerkelijk zijn gebeurd. Ook de verklarende tekening van verzoekers heeft betrekking op hun vluchtrelaas maar kan als dusdanig niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De door verzoekers bij de indiening van hun verzoek en bi aanvullende nota neergelegde persartikels hebben betrekking op bende-gerelateerd geweld en criminaliteit in de wijk San Martin in El Salvador (notities PO eerste verzoeker, p. 8 -9) maar bevat geen informatie over specifieke situatie van verzoekers en hun individuele vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Volgens hun verklaringen werd eerste verzoeker ertoe gedwongen door leden van bende 18 in de wijk waar zij woonden, drugs-en wapentransporten uit te voeren naar andere wijken die eveneens door bende 18 werden gecontroleerd. Dit begon twee weken nadat een bendelid op de vlucht voor de politie op 28 maart 2019 in het huis van verzoekers was binnengedrongen om zich schuil te houden en daarbij tweede verzoekster onder bedreiging met een wapen had opgedragen stil te zijn en geen klacht in te dienen bij de politie. Toen eerste verzoeker die avond naar huis ging werd hij door bendeleden in de kolonie aangesproken die hem eveneens zegden geen klacht in te dienen en te zwijgen over het incident. Volgens zijn verklaringen heeft eerste verzoeker elk weekend twee leveringen uitgevoerd tussen maart 2018 en oktober 2019 (notities PO eerste verzoeker, p. 16). In september 2019 stelde eerste verzoeker twee maal een levering uit tot de volgende dag omdat hij vroeg moest gaan werken. Dat zinde het bendelid S. niet en vervolgens werd verzoeker op 11 oktober 2019 van zijn moto gesleurd en werd er in de lucht geschoten. Het bendelid zei hem dat zij de wijk moesten verlaten, wat zij diezelfde avond ook deden. Zij werden opgehaald door de partner van eerste verzoekers moeder en doken onder in het huis van deze laatste omdat deze wijk wordt gecontroleerd door de rivaliserende bende MS-13. Zij dienden klacht in bij de politie van Soyapango op 19 oktober 2019, huwden op 24 november 2019 en vertrokken op 25 november 2019 per vliegtuig naar België. Na hun aankomst in België vernam eerste verzoeker van zijn ex-collega dat de bendeleden regelmatig naar eerste verzoeker vragen en dat hun huis vernield is. Zij vrezen bij terugkeer naar El Salvador te zullen gedood worden door de bende 18.

6.4. De Raad stelt vast dat verwerende partij verzoekers' verklaringen met betrekking tot de bedreiging van tweede verzoekster door een voortvluchtig lid van bende 18 in hun huis niet in twijfel trekt maar verder geen geloof wordt gehecht aan hun bewering dat eerste verzoeker werd gedwongen om wapen-

en drugstransporten uit te voeren naar andere wijken. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen met bende 18 in San Martin.

6.4.1. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat bendes in El Salvador zich inlaten met diverse criminele activiteiten, waaronder afpersing, maar ook drugshandel op straatniveau en wapentratiek (COI Focus. *Salvador. Situation Sécuritaire*, oktober 2020, p. 10). Eerste verzoeker verklaart van 2001 tot 11 oktober 2019 in de colonia Anjelica in de gemeente San Martin te hebben gewoond (notities PO eerste verzoeker, p. 3; identiteitskaart) terwijl tweede verzoekster in deze colonia te hebben gewoond van november 2017 tot 11 oktober 2019 (notities PO tweede verzoekster, p. 4). Zij verklaren beide dat deze colonia gecontroleerd wordt door de mara 18, wat overeenstemt met de beschikbare landeninformatie over de door Barrio 18 Révolutionnaire en Barrio 18 du Sud gecontroleerde wijken (COI Focus, p. 10). Evenwel maken verzoekers niet aannemelijk dat eerste verzoeker ertoe gedwongen werd om transporten uit te voeren voor bende 18 naar andere door deze bende gecontroleerde wijken. Zo stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat eerste verzoekers verklaringen, over het eerste transport weinig aannemelijk zijn. Zo antwoordt eerste verzoeker, gevraagd meer in detail te vertellen over de eerste keer dat een bendelid naar zijn huis kwam om hem te vragen een rugzak te transporteren, het volgende: *“Dus twee weken nadien inderdaad kwam er zo iemand aan de deur die vroeg of ik hem een gunst wou bewijzen en ik ter goeder trouw ja natuurlijk wat moet ik doen , en dan ging het er om een rugzak te transporteren ik dacht dat het voor een keer zou geweest zijn maar nadien was het een twee keren per weke, zaterdag, zondag weekend, dat ik het opnieuw moest doen”* (notities PO eerste verzoeker, p. 15). Dat verzoeker, amper twee weken nadat zijn partner bij hen thuis door een bendelid met een wapen zou bedreigd geweest zijn, blijkbaar te goeder trouw en zonder aarzelen ingaat op het voorstel en er daarbij vanuit gaat dat dit slechts éénmalig zou zijn, strookt niet met de vaststelling dat hij op dat ogenblik al 18 jaar in de colonia woonde en de bendeleden zich ook duidelijk in de wijk manifesteerden (notities PO eerste verzoeker, p. 3-4). Gezien de bende-context in El Salvador en het gegeven dat hij al zolang in de wijk woonde, is het niet geloofwaardig dat verzoeker te goeder trouw de opdracht aanvaardde. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd naar welke wijk hij de rugzak met zijn eerste transport moest brengen, antwoordt: *“ik herinner me niet meer juist welke wijk het was de eerste keer”* (notities PO eerste verzoeker, p. 15). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar in de bestreden beslissingen hierover terecht wordt opgemerkt dat kan worden verwacht dat, indien eerste verzoeker daadwerkelijk gedwongen werd gedurende anderhalf jaar drugs- en wapentransporten uit te voeren voor bende 18, dit een diepe indruk op hem moet gelaten hebben en dat op zijn minst kan verwacht worden dat hij zich de bestemming van het eerste transport zou kunnen herinneren. De vaststelling dat verzoeker de specifieke wijk waar hij de rugzak de eerste keer moest afleveren niet kan noemen, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. De Raad stelt vast dat verzoekers de desbetreffende motieven in de bestreden beslissingen ongemoeid laten.

Verder stelt de Raad vast dat enerzijds verzoeker verklaart dat de bendeleden hem gebruikten als koerier voor hun wapens en drugs nadat een aantal van hun leden die dergelijke transporten uitvoerden waren aangehouden door de politie, maar anderzijds geen gewag maakt van enige problemen die hij naar aanleiding van deze transporten zou hebben gekend. Hij verklaart hieromtrent dat hij deze transporten in het weekend rond middernacht deed omdat er minder patrouilles waren (notities PO eerste verzoeker, p. 15) waardoor het niet duidelijk is waarom de bendeleden hem plots zouden inschakelen om deze transporten uit te voeren. Volgens zijn verklaringen was hij immers geen bendelid en was hij voor het incident op 28 maart 2019 nooit in aanraking gekomen met de bendes. Het gegeven dat hij een moto had kan hiervoor geen verklaring bieden nu hij al 18 jaar in de colonia woonde en hij verklaart dat hij de wijken waarnaar hij transporten deed, kende door zijn werk, waarvoor hij facturen van elektriciteit moest verdelen (notities PO eerste verzoeker, p. 10). Eerste verzoeker legt bovendien geen uitdrukkelijk verband tussen de bedreiging van zijn partner op 28 maart 2019 en de beweerde drugstransporten. Zoals hoger aangehaald kwam het bendelid na twee weken hem vragen of hij hem een gunst wilde doen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt uitdrukkelijk dat de bendeleden hem daarmee zouden willen chanteren om te zwijgen over het incident op 28 maart 2019 of om hem ervan te weerhouden klacht in te dienen. Eerste verzoeker stelt integendeel enerzijds dat hij te goeder trouw was en anderzijds dat de man die hem voor het eerst benaderde *“niet zomaar een man maar herken je als bendelid van bende 18”* (notities PO eerste verzoeker, p. 15) maar stelt op geen enkel ogenblik dat dit voortvloeide uit het eerste incident. Ook tweede verzoekster stelt nergens dat de gedwongen transporten verband hielden met het eerste incident waarbij zij bedreigd werd. Zij stelt dat *“ze rekruteren burgers om transport te doen omdat die minder gemakkelijk konden aangehouden worden of tegengehouden worden door de politie want de bendeleden waren gekend en zij deden dus zelf het*

transport niet” (notities PO tweede verzoekster, p. 13). In zoverre niet kan uitgesloten worden dat benedeleden in sommige gevallen niet-benedeleden ertoe dwingen om voor hen opdrachten uit te voeren, is het ook voor de Raad, *in casu* niet duidelijk waarom de benedeleden een buitenstaander als eerste verzoeker zouden hebben toevertrouwd met het transporteren van drugs en wapens; terwijl het blijkbaar volstond om de ritten in 's nachts en in het weekend uit te voeren om niet in aanraking te komen met de politie. Dat de benedeleden steeds meer werden geviseerd en in de gaten werden gehouden door de politie en dat dit zou verklaren waarom zij eerste verzoeker gedwongen inschakelden voor de transporten, zoals verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Vooreerst verklaart dit niet waarom eerste verzoeker ongemoeid werd gelaten bij de talrijke transporten door de politie terwijl uit zijn verklaringen eveneens blijkt dat bij elke opdracht een bendelid in de buurt van zijn huis wachtte tot hij terugkwam en hij de drugs en wapens ook ter bestemming fysiek aan een bendelid moest overhandigen (notities PO eerste verzoeker, p. 16). Hoewel verzoekers verklaren dat de benedeleden meer in de gaten werden gehouden door de politie in hun buurt, bieden zij geen verklaring voor het feit dat de benedeleden die zich telkens aan het huis van verzoeker bevonden blijkbaar niet werden geobserveerd. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers verwijzing naar de algemene persartikels waaruit volgens eerste verzoeker *“blijkt dat er een onwettige beweging was of handel in wapens en drugs in mijn wijk”* (notities PO eerste verzoeker, p. 9) geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de gedwongen ritten niet geloofwaardig zijn nu hij niet kan zeggen wat zijn eerste bestemming was en dat het onduidelijk is waarom de benedeleden een buitenstaander als eerste verzoeker hiervoor wilden inschakelen.

Verder leggen beide verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over het beweerde incident op 11 oktober 2011 dat de directe aanleiding was voor verzoekers vertrek uit El Salvador. Waar eerste verzoeker verklaart dat het bendelid hem bij die gelegenheid op de grond sloeg, een wapen op hem richtte en een schot hoorde (notities PO eerste verzoeker, p. 14), maakt tweede verzoekster geen gewag van een schot dat zou zijn gelost tijdens het vrij relaas (notities PO tweede verzoekster, p. 9) en stelt, hiermee geconfronteerd dat *“dus mij heeft hij niet gezegd dat S. geschoten heeft, hij heeft enkel gezegd dat S. het pistool gericht heeft en dat hij zei God moge mij redden”* (notities PO tweede verzoekster, p. 12). Verder stelt de Raad vast dat ook in de aangifte bij de politie bij de beschrijving van het incident op 11 oktober 2019 geen melding wordt gemaakt van een schot dat zou zijn gelost. Indien het incident op 11 oktober 2019 daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker een ingrijpend feit als het weerklinken van een schot wel degelijk zou vermelden aan zijn partner en bij de politie. Zelfs indien eerste verzoeker zijn partner had willen sparen door dit niet te vermelden, zoals zij in het verzoekschrift betogen, kan immers worden aangenomen dat beide verzoekers hierover ook na hun aankomst in België hierover gesproken hebben. In dit verband wijst de Raad er op dat het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijna 1 jaar na hun aankomst in België plaatsvond, zodat zij ruimschoots de tijd hadden om hierover te spreken en het bijgevolg niet aannemelijk is, indien dit incident daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden, dat eerste verzoeker nooit zou vermeld hebben dat er ook geschoten werd. Dat hij dit niet zou vermeld hebben om zijn partner niet ongerust te maken kan niet worden aangenomen, nu in de maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zij zich in België bevonden en niet kan worden ingezien waarom het vermelden van het schot op dat ogenblik nog tot onrust zou geleid hebben bij tweede verzoekster. Bovendien wijst de Raad er op dat volgens hun verklaringen tweede verzoekster zelf met een wapen werd bedreigd tijdens het beweerde incident van 28 maart 2019, wat redelijkerwijs als veel onrustwekkender kan worden beschouwd dan het vermelden dat bij het incident van 11 oktober een schot zou zijn gelost. Dat eerste verzoeker zijn partner trachtte te sparen door dit niet te vermelden, biedt bijgevolg geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekers geen enkel verweer voeren tegen de terechte vaststelling in de bestreden beslissingen dat zij ook in de aangifte bij de politie verzoekers geen melding maken van een schot dat zou zijn afgevuurd tijdens het incident van 11 oktober 2019. Zoals hoger aangehaald betreft *in casu* de vastgestelde tegenstrijdigheid, gezien de impact van een schot van een vuurwapen, geenszins een detail in verzoekers' vluchtrelaas en doet deze vaststelling verder afbreuk aan verzoekers' geloofwaardigheid. Hetzelfde geldt voor hun verklaringen met betrekking tot het aantal transporten dat eerste verzoeker zou hebben uitgevoerd in de laatste anderhalve maand voor hun vertrek uit de colonia Anjelica. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissingen verklaart eerste verzoeker dat hij in september 2019 zes transporten deed en in oktober 2019 slechts één transport, terwijl tweede verzoekster verklaart dat hij respectievelijk 10 en zes transporten deed. Zelfs indien kan worden aangenomen dat verzoekers het aantal transporten niet strikt bijhielden zoals zij betogen in het verzoekschrift, wijst de Raad er op dat verzoekster, geconfronteerd met het feit dat haar echtgenoot verklaarde dat hij slechts één transport deed in oktober 2019, uitdrukkelijk verklaart: *“Het kan niet één keer geweest zijn want ze kwamen hem altijd halen, of zoeken”* (notitie PO tweede verzoekster, p. 13).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat tweede verzoekster zelf verklaart dat de verklaring van haar echtgenoot hieromtrent niet mogelijk is en bijgevolg de tegenstrijdigheid van hun verklaringen op dit punt uitdrukkelijk bevestigt.

6.4.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers na hun vertrek uit de colonia Anjelica, toen zij volgens hun verklaringen ondergedoken leefden in het huis van eerste verzoekers moeder in een wijk die door bende MS 13 gecontroleerd wordt, toch een aangifte gingen doen bij de politie, hun reis boekten bij een reiskantoor en de dag voor hun vertrek uit El Salvador huwden in het huis van een advocaat, waar zij vervolgens bleven overnachten. In zoverre de bestreden beslissingen, zoals verzoekers terecht opmerken, niet uiteenzetten op welke manier deze vaststellingen de geloofwaardigheid van hun verklaringen ondermijnt, wijst de Raad er op dat het gegeven dat verzoekers nog een klacht gingen indienen en hun reis gingen boeken in contrast staat met hun verklaringen dat zij ondergedoken moesten leven in het huis van eerste verzoekers moeder. Verzoekers verklaren weliswaar dat eerste verzoeker daarbij in de kofferbak van de wagen plaatsnam en tweede verzoekster achteraan zodat zij niet gezien konden worden en tweede verzoekster verklaart dat zij moesten onderduiken omdat het een rivaliserende bende was, maar de vaststelling dat zij blijkbaar wel zelf hun reis konden boeken en een aangifte doen bij de politie van Soyapango, nuanceert de vrees die zij koesterden ten aanzien van de rivaliserende bende. Verder stelt de Raad vast verzoekers geen gewag maken van concrete problemen die zij zouden hebben ondervonden met bendeleden in de wijk van verzoekers moeder.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat zij officieel getrouwd wilden zijn voor zij het land verlieten; dat dit niet met een groot feest gepaard ging en dat enkel de advocaat en de getuigen aanwezig waren, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande en bieden zij geen verklaring voor het feit dat zij ondanks hun verklaring dat zij ondergedoken leefden, zich toch buiten begaven om een reis te boeken en een aangifte bij de politie te doen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat verzoekers ook geen afdoende verklaring bieden waarom zij na verschillende jaren te hebben samengewoond, op de dag voor hun vertrek in het huwelijk traden. Zelfs indien verzoekers in het huis van de advocaat waar het huwelijk werd voltrokken, overnachtten, dan nog bieden verzoekers geen aannemelijke verklaring voor het feit dat zij zonder aanwijsbare reden op dat ogenblik een huwelijk sloten. Dat zij officieel getrouwd wilden zijn voor zij het land verlieten, zoals zij in het verzoekschrift aanhalen, is naar het oordeel van de Raad niet overtuigend in het licht van hun verklaringen dat zij door bende 18 werden gezocht omwille van het beweerde uitstellen van de ritten voor bende 18 en dat zij moesten onderduiken voor de rivaliserende bende MS 13 in de wijk van eerste verzoekers moeder. Dat zij de nodige voorbereidingen troffen om het huwelijk te sluiten strookt niet met hun voorgehouden vrees voor hun leven omwille van hun beweerde problemen met bende 18 en bende MS 13 en het feit dat zij zich genoodzaakt zagen om El Salvador zo snel mogelijk te verlaten.

Verder stelt de Raad vast dat aan verzoekers reeds voor het beweerde incident van 11 oktober 2019, wat volgens hun verklaringen de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit El Salvador, een paspoort werd afgeleverd, met name op 3 juli 2019 (eerste verzoeker) en 21 augustus 2019 (tweede verzoekster). Dat zij deze paspoorten reeds aangevraagd en gekregen hebben enkele maanden voor het bendelid eerste verzoeker met een pistool bedreigde op 11 oktober 2019 en verzoekers opdroeg om de wijk te verlaten, is een verdere indicatie van de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de beweerde problemen met bende 18 in San Martin. De Raad stelt vast dat verzoekers geen plausibele verklaring bieden voor het feit dat zij reeds op dat ogenblik een paspoort aanvroegen. Gevraagd waarom zij op dat ogenblik een paspoort aanvroegen, verklaart eerste verzoeker *“Dus in El Salvador is een paspoort een formeel document, en een gewoon document dat elke burger heeft daarom niet om te gaan reizen”* (notities PO eerste verzoeker, p. 9) en tweede verzoekster: *“Het is in dat land altijd nodig dat we document hebben zoals dat, een paspoort”* (notities PO tweede verzoekster, p. 8). Daargelaten dat verzoekers hun stelling op geen enkele manier staven, stelt de Raad vast dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op nergens verwijzen naar een nakende huwelijksreis als reden waarom zij hun paspoorten op de genoemde tijdstippen aanvroegen, zoals zij aanvoeren in het verzoekschrift. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de in het verzoekschrift vermelde verklaring niet overeenstemt met hun verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud en dat zij niet alleen niet aannemelijk maken dat zij hun paspoort aanvroegen omdat dit altijd nodig is voor Salvadoranen zoals tweede verzoekster verklaart en een formeel document is dat niet noodzakelijk enkel nodig is om te reizen zoals eerste verzoeker verklaart; maar bovendien in het verzoekschrift nog een andere verklaring geven, met name dat dit nodig was voor een voordien geplande huwelijksreis, waarvan zij overigens geen verdere details geven met betrekking tot de bestemming of tijdstip van deze reis. Bijgevolg stelt de Raad vast dat *in casu* het gegeven dat verzoekers' paspoorten werden uitgegeven en aangevraagd enkele maanden voor het beweerde incident op 11 oktober 2019 de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen

met bende 18 verder ondermijnt en zij er niet in slagen de pertinente motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot de uitgifte datum van hun paspoorten, te weerleggen.

6.4.3. Tenslotte stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende wordt gemotiveerd met betrekking tot verzoekers' verklaringen over het feit dat eerste verzoekers collega N. door leden van bende 18 zou zijn aangesproken en het feit dat hun huis zou zijn vernietigd: *"Voorts moeten er ook enige bedenkingen worden gemaakt bij uw verklaringen over de incidenten die na uw vertrek hebben plaatsgevonden. Zo stelt u dat uw ex-collega N. door leden van de bende 18 over u wordt bevraagd iedere keer dat hij in de kolonie Anjelica komt. Dit zou al acht keer zijn gebeurd. Hij wordt daarbij door hen gevraagd waar u bent, waarom u zich niet meer in de wijk bevindt en wat er met u is gebeurd. Van uw collega hebt u ook vernomen dat uw huis is vernield en zelfs helemaal verdwenen zou zijn (CGVS, p. 12-13, 17-18; CGVS echtgenote, p. 12). Hierbij dient opgemerkt te worden dat het helemaal geen steek houdt dat de bendeleden u op 11 oktober 2019 hebben gedwongen om uw huis en de kolonie te verlaten, om vervolgens uw ex-collega in die kolonie op straat aan te spreken om te vragen naar informatie over u. Dat ze hem daarbij vragen waarom u zich niet meer in de kolonie bevindt, terwijl ze u volgens uw verklaringen zelf hebben gedwongen om die plek te verlaten en nadien zelfs uw huis zouden hebben vernield, is geenszins logisch. Bovendien is uw verklaring dat diezelfde ex-collega u heeft gezegd dat uw huis er niet meer zou zijn een louter blote bewering betreft die u helemaal niet heeft kunnen staven aan de hand van enig concreet gegeven. Het houdt bovendien geen steek dat de bende 18 haar tijd en middelen zou investeren in het afbreken van een geheel pand dat toebehoort aan iemand waarmee één van haar leden een conflict had. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt namelijk dat in beslag genomen huizen eerder worden gebruikt voor allerlei illegale activiteiten (cf. blauwe map). Ter volledigheid dient opgemerkt te worden dat de vernietiging van uw huis niet werd aangehaald door uw echtgenote tijdens haar persoonlijkheid onderhoud op het CGVS."* De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkele poging ondernemen om deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen en neemt deze motieven bijgevolg over in dit arrest.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen met bende 18 in de wijk Anjelica noch aan hun verklaringen dat zij ondergedoken moesten leven in het huis van eerste verzoekers moeder om niet ontdekt te worden door de rivaliserende bende MS 13. Bijgevolg stelt de Raad vast dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Indien, zoals *in casu*, geen geloof wordt gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten, is een onderzoek naar de materiële voorwaarden voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet langer noodzakelijk. Verzoekers' betoog, onder verwijzing naar de door hen geciteerde Country Policy and Information Note van het Home Office UK van januari 2021, dat de klacht bij de politie een wanhoopspoging was en dat de politie volgens objectieve rapporten bijzonder corrupt is en vaak informatie doorspeelt naar de bendes is niet dienstig aangezien dit geen afbreuk doet aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' beweerde problemen met bende 18 in de wijk Anjelica noch aan hun verklaringen dat zij ondergedoken moesten leven in het huis van eerste verzoekers moeder om niet ontdekt te worden door de rivaliserende bende MS 13. Hetzelfde geldt voor het bericht van de Movimiento de los trabajadores de la Policía dat door verzoekers bij aanvullende nota wordt bijgebracht. Waar verzoekers betogen dat het bericht aantoonde dat de bendeleden van Pandilla 18 uit de regio Génesis, kanton El Mojon, in de gemeente San Martin zo goed als onaantastbaar zijn, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande waarbij de door hen beweerde problemen met bende 18 in San Martin ongeloofwaardig bevonden zijn. Verder stelt de Raad vast dat uit de bijgebrachte Nederlandse vertaling slechts kan blijken dat hierin wordt aangeklaagd dat *"zuidelijke bendeleden van Pandilla 18 uit de regio Génesis, kanton El Mojón in de gemeente San Martin (...) zijn vrijgelaten onder alternatieve maatregelen voor de hechtenis gedurende drie jaar met een werkstraf. Dit terwijl politieagenten worden veroordeeld tot 40, 50 jaar gevangenisstraf of nog langer, om hun werk te doen"*. De Raad stelt vast dat het bericht niet gedateerd is en dat het verder geen achtergrond bevat met betrekking tot dit geval zodat hier verder geen conclusies kunnen worden getrokken met betrekking tot de *"onaantastbaarheid"* van de bendeleden van Pandilla 18 in San Martin, zoals verzoekers beweren in hun aanvullende nota.

Zoals reeds hoger aangehaald, maken verzoekers niet aannemelijk noch beweren zij dat de beweerde en ongeloofwaardig bevonden problemen met bende 18 in colonia Anjelica in direct verband staan met de voorgehouden bedreiging van tweede verzoekster door een voortvluchtig bendelid van bende 18 op

28 maart 2019. Daargelaten de vraag of hieraan geloof kan worden gehecht, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat deze gebeurtenis niet zwaarwichtig genoeg is om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd. In dit verband stelt de Raad vast dat, hoewel tweede verzoekster verklaart hierbij bedreigd te zijn geweest met een wapen, het om een éénmalig incident ging; dat het bendelid 30 minuten bleef en vertrok van zodra een ander bendelid hem had laten weten dat de politie verdwenen was en dat beide verzoekers daarna niet meer werden lastig gevallen of bedreigd door de bendeleden omwille van het feit dat het bendelid zich 30 minuten voor de politie schuil hield in het huis van verzoekers. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoekster in haar huis werd bedreigd door een voorvluchtig bendelid, kan de Raad niet anders vaststellen dat het om eenmalig feit van gemeenrechtelijke criminaliteit ging en dat dit verzoekers er niet toe heeft aangezet om El Salvador te verlaten. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers in elk geval tot 19 oktober 2019 en dus zeven maanden wachtten om hiervan aangifte te doen. Bovendien stelt de Raad vast dat waar verzoekers dit incident situeren op 28 maart 2019 uit de vertaling van de aangifte dd. 19 oktober blijkt dat zij bij de politie verklaarden dat dit incident *“ongeveer een jaar geleden”* (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 8) plaatsvond, zodat hun verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud niet overeenstemmen met de inhoud van de door hen neergelegde aangifte bij de politie.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

7.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten. Verzoekers tonen verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing.

Voor zover verzoekers een reëel risico op ernstige schade pogen aan te tonen door te stellen dat door de coronacrisis de situatie in El Salvador helemaal dreigt te ontsporen, zij geen werk zullen hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen en daardoor geen menswaardig leven zullen kunnen leiden, wijst de Raad er op dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatie-richtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatie-richtlijn, waarvan artikel 48/5 § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat *ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40. Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precaire socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoekers in een situatie van extreme armoede belanden die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoekers tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Waar verzoekers wijzen op de impact van de coronacrisis, volstaat het op te merken dat deze niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)).

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie *“COI Focus Salvador Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019, p. 11-19; UNHCR *Eligibility Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan

buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 15 juli 2019, p. 7-11; COI Focus *Salvador Situation Sécuritaire* van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

De door verzoekers geciteerde artikelen op de website van The Guardian en Foreign Policy van november 2019 kunnen niet tot een ander besluit leiden. Beide artikelen beschrijven de wortels van het bendegeweld, de aard en omvang van dit geweld, de financieringswijzen van de bendes, alsook de manier waarop zij het dagelijkse leven in sommige wijken controleren, maar voegen als dusdanig niets nieuws toe aan de landeninformatie waarop de beslissingen van de verwerende partij zijn gebaseerd en laten niet toe te besluiten dat het geweld in El Salvador willekeurig van aard zou zijn. Ook uit door verzoekers geciteerde rapport van het Home Office, dat in dezelfde lijn ligt van de reeds geciteerde landeninformatie, kan dit niet blijken.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET